

de aarlige Ydelser efter Kapitelstakst, vilde Mindretallet, saafremt Lovforslaget var fremkommet i rette Tid, have fundet et saadant Forslag særdeles formaals-tjenligt.

Men Lovforslaget er ikke fremkommet i rette Tid. Kapitelstaksten for Aaret 1914 er sat, og de Afgifter eller Ydelser, som svares efter Kapitelstakst, er forfaldne. At fastsætte andre Regler paa det nuværende Tidspunkt, hvorefter Kapitelstaksten for Aaret 1914 skal beregnes, vil efter Mindretallets Formening bringe os ind paa en Lovgivning, hvor det retslige Grundlag savnes. — Dertil kommer et rent praktisk Spørgsmaal. En Forandring *nu* af Kapitelstaksten for Aaret 1914 vil ganske sikkert medføre adskillige Retssager, og disse Retssager vil igen give Anledning til megen Misfornøjelse, Usikkerhed og Forvirring, noget, som under de nuværende vanskelige Forhold maa anses for meget uheldigt.

Af disse Grunde kan Mindretallet ikke anbefale at stemme for §§ 1 og 2 i Lovforslaget.

Under Forhandlingerne i Udvalget er der fra Mindretallets Side rejst det Spørgsmaal, om der ikke fra Statens Side i Betragtning af de nuværende ekstraordinære Forhold og den høje Kapitelstakst, disse Forhold har medført, kunde være Anledning til at tage et særligt Hensyn til den mindre bemidlede Del af Befolkningen, som har Afgifter at svare efter Kapiteltakst, f. Eks. ved, at Staten paatog sig at overtage en mindre Del af disse Afgifter for Aaret 1914. Da Tanken herom imidlertid ikke fandt Tilslutning fra andre Partier og tillige mødte Modstand fra Landbrugsministerens Side, betragter Mindretallet dermed Spørgsmaalet som bortfaldet.

Et *tredie Mindretal* (Jeppesen og Harald Jensen) indstiller, at Lovforslaget vedtages saaledes, som det er oversendt fra Folketinget, dog med de Ændringer, der er foreslaaede af Landbrugsministeren.

Et *Flertal* (Udvalget med Undtagelse af Harald Jensen og Jeppesen) har ikke kunnet gaa med til en saa omfattende Betalingshenstand for Afgifter og Ydelser i Korn som den, der omhandles i Lovforslagets § 3. Naar derimod Afgifter og Ydelser, som kan fordres erlagte in natura, i en Aarrække er blevet udredet efter Kapitelstakst, vil dette i Almindelighed være Udtryk for, at Parterne stiltiende er enige om ogsaa for Fremtiden at ordne Forholdet saaledes. Og ud fra dette Synspunkt mener man uden Uret mod Nyderen at kunne stille ham overfor det Valg *enten* at modtage ogsaa Ydelsen af Høsten 1914 efter Kapitelstakst *eller* at give Henstand. Denne Henstand findes at burde udstrækkes til 15. Oktober 1915, da Afgrøden for 1915 først til den Tid kan ventes at være disponibel. Overensstemmende hermed stiller Flertallet Ændringsforslaget under Nr. 5.

Hele Udvalget erkender, at der foreligger en Ubillighed mod de Tiendeydere, som endnu ikke har faaet deres Tiender afløst, skønt dette efter Tiendeafløsningsloven skulde være sket allerede 1908, i hvilket Fald Staten havde overtaget $\frac{7}{25}$ af Afløsningssummen. Man tiltræder derfor Tanken i Lovforslagets § 4, saaledes som denne Paragraf nu er formuleret af Landbrugsministeren under Nr. 6, hvorefter Staten fra og med 1914, og indtil Afløsningen har fundet Sted, udreder $\frac{7}{25}$ af disse Tiendeydelser. Ovennævnte Flertal mener dog, at de $\frac{7}{25}$, som Staten overtager, ikke bør beregnes efter Reglerne i Tiendeloven, men efter de virkelige aarlige Tiendeydelser. I Overensstemmelse hermed stiller Flertallet Underændringsforslaget under Nr. 7.

Saaledes som Lov Nr. 179 af 20. August 1914 om Adgang til Betalingshenstand er affattet, jfr. navnlig § 1 i Slutningen, vil Lovens Regler i Almindelighed ikke kunne anvendes paa Afgifter, der skal erlægges efter Kapitelstakst. Men det fornævnte Flertal (Udvalget med Undtagelse af Harald Jensen og